

Kui sul juhtund tige naene,
 Kes ööd, päwad ihte joni
 Uled torus, aeb toni.
 Sedda jätta suitso föfi,
 Besko pessu, tehko söfi,
 Pöllego ta põlled ees,
 Taggand olgu külmas wees.
 Seäl ta wötto kurja hüda
 Pimmes läia käsfi kauda.
 Agga, meie neljakeste,
 Woime julgest jutto westa.
 Pawel paris Tönnuga.
 Wadder wallib *) minnuga.

*) Wallib — on Saarema sanna, mis tähendab: pääsib wägga heaste.

Körtsi lehmad.

Sedda sünnib ka, et sind sinno emma kehel, mis sa wägga heaste moistad, sinno ennese kuuldes wälja naertakse, weel peälegi seks ja teiseks söimatakse, mõnni kord aitad isse weel tagga järrel, et lugu õige naljakas on. Pannen üht ni sugust tükki sulle tunnistuseks, kuidas se woib sündida.

Juhtusin kord päew pärrast kowadiiste püh-

hade Liwa kõrtsist möda minnema. Körtsi Karel istus ukse ees vingi peäl, jugges pipo. Allasi Andres ja Kaddariko Karel ollid eilist joni seäl sünnist päwa piddamas ja halli kiwiga teine teist lömas. Minna terretasin ja jäin piisut seisatama. Kohhe olli jutto järg joni peäl, kellest kõrtsmikudol paljo pudust ei olle. Selle peäle tuli Mäe kõrtsi Mart, kes wina järrel P. moisa läks. Meid kahte jodikud nähhes ütles Mart: Koh Karel, kuidas käsfi käib? Kas lehmad peawad omma sanna, kas lüpswad heaste?

Karel. Lüpswad ka, pollegid ni sured asjad, kui peält näitwad. Se musta-lauf on süski parrem, kui ruske-lauf. Musta-lauf on kül pidlema wahhega, agga, kui ta kannab, süs lüpsab heaste; teine tilgub kül pea aasta ümber, annab süski wahhem pima, segi lahjem ka, mõnni kord peab pima kinni, tarrib uddara wasto kõhto. Ma olleksin tedda hammu ärra annud, kui parremat ta eest olleksin sanud.

Kaddariko Karel. Se raibe laske minna wige lada peäle, sa polle enne end petta lastnud, laske minna, mis sa muide tähjaga tüllitsed.